

УДК 338.483:2

Земскова В.М.¹, Повзло О.М.²

¹ студ. гр. МТЕ-211 НУ «Запорізька політехніка»

² канд. філос. наук, доц. НУ «Запорізька політехніка»

ФІЛОСОФІЯ МАНДРІВНИКА І ПОНЯТТЯ «ТУРИЗМ»

Аналізуючи поняття «мандрівник» з філософської точки зору, можна зробити висновок: життя кожної людини являє собою мандрівку. Кожна мандрівка починає обчислюватися від відправної точки – народження людини, і припиняється з досягненням кінцевої точки – смерті. Крім короткострокових і тривалих подорожей за критерієм терміну поїздки вирізняють також подорожі вихідного дня, що останнім часом набувають все

більшої популярності. Такі подорожі екскурсійного та рекреаційного характеру займають особливо велике місце у внутрішньому туризмі, але останнім часом спостерігається така ж тенденція і в туризмі міжнародному.

Корінною етимологічною основою поняття «туризм» є елементарна частина (символ) – тур (від французького *tour* – прогулянка, подорож). У наш час цей термін означає комплексний туристичний продукт, поїздки за накресленим маршрутом у визначений термін із затвердженим комплексом послуг.

За територіальним принципом можна виділити національні (діють у межах своєї країни), регіональні (діють у межах регіону) або міжрегіональні (міжнародні) туристичні організації. Серед них є державні (міждержавні) організації та організації з іншими формами власності, що діють у формах асоціацій, корпорацій, акціонерних товариств, товариств з обмеженою відповідальністю, приватних фірм тощо.

Окреме місце займають державні органи та установи (міністерства, державні комітети, департаменти), створені у ряді країн з метою здійснення державної політики в галузі туризму. У деяких країнах право здійснення державної політики в туризмі делеговано урядом неурядовим органам та асоціаціям туристичних агентств і туристичних підприємств Японії, Скандинавських держав, Швеції, Австрії.

Еволюція терміну «турист» бере початок з 1937 р., коли Комітетом експертів Ліги Націй було запропоновано вважати туристом будь-яку особу, яка знаходиться понад 24 години у місці, де вона не проживає. Наступним важливим кроком у вдосконаленні понятійного апарату туристичної статистики була Римська конференція ООН з міжнародного туризму та подорожей 1963 р. На ній було прийнято рекомендацію вважати туристом «будь-яку особу, яка відвідує будь-яку країну, крім тієї, що є її звичайним місцем проживання, з будь-якою метою, крім заняття професійною діяльністю, що винагороджується у відвідуваній країні». Після розробки рекомендацій зі статистики туризму Всесвітньою туристичною організацією у 1993 р. визначення поняття «турист» приймається положення, що турист – це тимчасовий відвідувач, який подорожує за межами місця його постійного перебування з будь-якою метою, крім зміни постійного місця проживання та заняття діяльністю, що оплачується з джерела в місці тимчасового перебування.